

Vergiet me niet

Nieuwsbrief april 2012
Tuma Viela

Ik veeg druppels uit mijn nek terwijl ik om een plasje water een zonnetje teken... Het krijtje laat grijze, doffe strepen achter en door het vocht zijn ze niet zo scherp, maar ik reken erop dat ze morgen nog wel zichtbaar zullen zijn... dit 'bewijsmateriaal' moet ik immers kunnen 'overleggen!' Ik teken een dunne, langgerekte zon -die op deze manier meer op een eng insect lijkt met stralen als pootjes- op een muur waar een spoortje water langsloopt... "Salima, overhere!" roept een van mijn collega's die snel haar tafel verschuift en ik teken een zonnetje op de plek waar eerst haar tafel stond, maar die ze nu even verderop heeft neergezet nadat ze speurend met haar neus in de lucht heeft gekeken of de nieuwe plaats wel veilig is... We zijn met zijn allen voor de eerste enorme hoosbui van dit jaar de container uitgevlucht en zochten ons heil in de nieuwe werkplaats waar nog steeds aan getimmerd wordt, maar vallen letterlijk van de regen in de drup! Ik loop van ruimte naar ruimte en laat een kleine honderd zonnen achter... Wel een vrolijk gezicht, maar echt blij worden we er niet van... Ons dak lekt als een vergiet! De eerste zware regenbui na vele kurkdroge maanden heeft zijn sporen achtergelaten en de volgende dag loop ik met de landlord door de nieuwe werkplaats om hem de zonnetjes te laten zien... En dat moet ik de landlord nageven... Hij komt altijd snel met de juiste oplossing op de proppen, alleen duurt de uitvoering ervan zo lang... Hij snapt ook wel bij het zien van al die waterige zonnetjes dat we er zo niet in kunnen en dat het dak eraf moet. Oude zinkplaten moet gerepareerd of vervangen worden en verrotte balken moeten ook maar meteen vernieuwd worden... Warm of koud wordt ik er niet meer van, maar voor de landlord is het wel weer een financiële tegenvaller... Wij gaan niet zitten kniezen want we hebben een berg werk te verzetten en dat kan na twee jaar nog best een poosje in- en rondom de container!

De eerste Ghanese huiszwaluwen zijn weer terug van weggeweest omdat water een belangrijk onderdeel is van hun nestbouw en de plotselinge aanwezigheid van wolken muggen voedsel betekent... Helaas moesten de tientallen nesten die ze zo kunstig met modder bovenaan de buitenmuur onder het dak hadden gemetseld er aan geloven. Dit tot grote tevredenheid van de buurt die zich alleen maar ergerden aan de poepstrepen op de muur, maar ik vind ze geweldig deze kleine zwart-witte torpedo's en reken erop dat ze weer snel aan de slag gaan met het bouwen van een nieuwe woning! Een Ghanese huiszwaluw moet ook wel wat gewend zijn neem ik aan en weten dat niet alles van een leien dakje gaat! Bovendien zal 'Tuma Viela' ze als nieuwe huurders huurbescherming geven!

We hebben nog nooit zoveel aanloop gehad in de werkplaats! Vooral op zaterdag ben ik niet uit onze shop weg te slaan want constant komt er iemand binnen als ik luid "Wun paya!" heb geroepen... Wie volgt?! Als ik tussen de regenjassen doorgluur zie ik de hele dag door grote groepen kinderen staan wachten, waaraan ik gevraagd heb om aan de overkant in de schaduw op hun beurt te wachten, maar o wat is dat moeilijk! Voetje voor voetje schuifelen ze iedere keer weer dichterbij en het kan ze niets schelen dat ze dan een poos in de brandende zon moeten staan... "Wun paya?!"

We zitten na drie maanden al bijna op de helft van het aantal klanten die we in 2011 in een héél jaar mochten begroeten!

De prijs van een zakje water is inmiddels verdubbeld en ik merk alleen al bij ons in de werkplaats dat er veel minder waterzakjes gekocht worden. Veel van mijn collega's

nemen nu een tankje water mee van huis, omdat het gewoon te duur wordt en elders in Tamale zal het wel niet anders zijn! Toch blijven de zakjes binnenstromen! Onze voorraad is gestegen tot een enorme berg, maar er is hoop! Deze week sprak ik twee mannen die ons kwamen bezoeken met een wel heel speciale reden. Zij kopen namelijk lege waterzakjes in, vervoeren die naar Accra waar ze ze doorverkopen aan Chinezen die ze per container naar Azië verschepen om recycled te worden. Ik heb wel eens gehoord dat ze gebruikt worden in jersey, vandaar dat je daar zo vreselijk in loopt te zweten! De mannen betalen 12 pesewa's per kilo... We hingen een grote graanzak aan de weeghaak die ze bij zich hadden en zagen dat die zak 1,50 Gh.c zou kunnen opbrengen...Dat is niet echt veel, maar daar gaat het niet om! Het belangrijkste is dat we nu niet het advies hoeven op te volgen van de hotemetoten hier in Tamale –wat we toch al niet van plan waren- die, als we erg omhoog zouden komen te zitten met ons 'afval', dat wel even buiten de stadsgrenzen zouden willen dumpen voor ons en dan zou de fik erin gaan! De 3 belangrijke R's van Reduce-Reuse-Recycle gaan we helemaal waarmaken! We reduceren het afval op straat, we hergebruiken de waterzakjes door er prachtige producten van te maken en wat er over blijft wordt recycleed!

We zijn heel erg gelukkig met het feit dat we per 1 April de salarissen iets hebben kunnen verhogen en aan kunnen passen aan de inflatie. Niet alleen het water is veel duurder geworden, maar alle prijzen lijken met de dag te stijgen. Bedankt lieve sponsors! Door de veranderende wisselkoers leveren de euro's nu veel meer cedis op. Jullie helpen ons enorm! Voor Haruna hebben we een speciale bankrekening geopend waar hij, elke vrijdag als we ons weekgeld krijgen, zijn extra cedis op kan storten... Man wat is hij trots! We hebben het met zijn familie overlegt en die zijn er zo blij mee met hoe het gaat! Hij drinkt niet meer, komt elke dag naar huis en gaat iedere morgen met plezier naar zijn werk! "Tuma Viela..." het wérkt!

Maar ik even niet... Althans niet in Ghana. Ik laat de werkplaats een poosje alleen en ga een tijdje thuis in Nederland aan de slag... Het werk hier in Tamale blijft er wel om doorgaan en wie weet wordt ik verrast met een nieuwe werkplaats die helemaal af is als ik eind Mei weer fris, goed doorvoed, met hernieuwde kracht en bijgetankt teruggekeerd ben! Een actief beleid met betrekking tot sponsors blijft een belangrijk onderdeel van onze werkplaats en ik zal me daar de komende weken mee bezig houden want zonder hen zijn we nergens! En natuurlijk ga ik ook voor mijn grootste sponsor in aandacht, liefde en medeleven; mijn moeder... Zet het scrabblespel maar op de tafel en draai de thermostaat maar vast omhoog!